

однією із основних повинно бути формування наукового і критичного мислення. Надзвичайно швидкі темпи розвитку призвели до зміни характеристик інформаційного середовища. Якщо ще в середині минулого століття для оновлення інформації потребувалось 10 років у середньому, то вже в кінці XX століття всього 5, а на початку XXI століття інформація може оновлюватись із швидкістю 2–3 роки. Таким чином, оновлення знань за час навчання студента в університеті може відбутися в середньому двічі. Це вимагає від навчальних закладів не простої передачі знань суспільства, а формування нових підходів до мислення та його характеристик: критичності, наукової складової, пошуковості. В свою чергу це змінює зміст праці, підвищує її продуктивність та ефективність у десятки разів.

Концепція емпіризму, яка ґрунтується на ідеях засвоєння даних і показників досвіду, підходи раціональної інтуїції, споглядальницький підхід більше не можуть задовольняти всіх потреб сучасного етапу розвитку суспільства, відбувається швидкий перехід до діяльнісного аспекту, коли працівник оновлює знання та інформацію відповідно з її оновленням.

Це викликає появу нових навчальних курсів, які охоплюють усе більше коло питань міжнародного розвитку. Одним із таких курсів-наук стає курс «Міжнародна безпека», в ході якого студенти розглядають велике коло питань міжнародної співпраці та взаємодії, аналізуючи основні антагонізми сучасного етапу розвитку глобального середовища. Такими антагонізмами стають питання глобального розвитку та їх регіональне втілення, питання централізації та децентралізації процесів, інтеграційні та дезінтеграційні процеси, проблеми індивідуальної безпеки країн, їх регіональне втілення та місце у глобальному середовищі.

У межах науки вирішується величезна кількість завдань. До них також можна віднести формування критичного підходу до великої кількості показників, порівняння яких відбувається досить часто виходячи із різних аспектів. При цьому результати такого порівняння можуть свідчити про протилежні явища. Так, наприклад, розрахунок інфляції в різних країнах відбувається на основі різних груп показників. Тому досить часто порівняння показника інфляції в різних країнах не є об'єктивним і не може відображати повною мірою реальну ситуацію.

Окрім того, в межах вивчення науки до розгляду пропонуються різні підходи до основних понять і визначень, які фахівцями розглядаються у різних аспектах. Це формує у студентів розуміння багатаспектності та багатоваріативності понять, які можуть використовуватися для аналізу.

Особистість студента як суб'єкта наукового пізнання формується в результаті впливу різноманітних ціннісних орієнтацій і вимог сьогодення. Саме тому основним завданням викладача стає не скільки передача знань, скільки формування рамок впливу цих орієнтацій, їх виокремлення, позначення і розширення.

Сучасні умови формування індивідуальності на одне із перших місць ставлять компетенцію розвитку лідерських навичок, можливість одноосібності в мисленні, перевага особистості над груповим. Проте, це суперечить думці, що сукупне групове мислення завжди більше ніж сума індивідуального в межах цього ж колективу. Відбувається формування так званого «колективного суб'єкта пізнання», який вперше був розглянутий в роботах польського вченого Л. Флека [1, с. 67]. Підходи до формування такого суб'єкта пізнання відбувається в межах групових видів роботи, які передбачають і аналітичну складову і її оцінку.

Орієнтація на поєднання індивідуального наукового мислення та групової складової оцінки стають передумовою для формування критичності наукового мислення студентів. Таким чином, вирішення основних завдань, які виставляє перед навчальним закладом нинішній етап розвитку суспільства, стає основою підготовки студента в межах вивчення науки.

Література

1. Флек Л. Возникновение и развитие научного факта: Введение в теорию стиля мышления и мыслительного коллектива — М.: Дом интеллектуальной книги, 1999. — 220 с.

Чалюк Ю.О., аспірант кафедри
міжнародного менеджменту

ІННОВАЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ АКТИВІЗАЦІЇ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

Досвід застосування модульно-рейтингової системи показав, що вона створює сприятливі умови для активізації самостійної роботи студентів.

Щоб ще більше зацікавити студентів у підвищенні якості самостійної роботи, важливо забезпечити поступове впровадження *індивідуального навчального планування*, що враховує здібності тих, хто навчається. Сутність організації навчання за даною інноваційною технологією полягає в тому, що студент самостійно працює з розробленою ним самим за допомогою викладача індивідуальною навчальною програмою, яка містить у собі цільову програму дій, банк інформації та методичні рекомендації щодо досягнення поставлених дидактичних цілей.

Процес модульного навчання починається зі складання студентами «вхідного контролю», зміст якого пов'язується з діагностикою наявності у них необхідних знань для вивчення модульної дисципліни. Студентам, які не склали іспит, пропонується вивчити відповідні розділи додаткового матеріалу та відзвітувати за нього.

Після успішного складання «вхідного іспиту» студентам надається можливість безпосередньо ознайомитися зі змістом модулів і методичними рекомендаціями, в яких розкрито специфіку модульного навчання, послідовність вивчення дисципліни за даною технологією, можливість вибору матеріалу модулів різного рівня складності, використання рейтингової оцінки знань, характер стимулювання діяльності студентів.

На підставі отриманої інформації студент після узгодження з викладачем:

1) самостійно планує свою діяльність — визначає мету навчання, здійснює вибір складності модуля, обирає темп засвоєння знань і формування необхідних умінь;

2) самостійно організовує процес навчання — вільний вибір форм відвідування занять, визначення термінів атестації за навчальні елементи та за модуль у цілому;

3) здійснює самоконтроль набутих знань і вмінь — поточний контроль за вивченням навчальних елементів модуля;

4) самостійно регулює свою діяльність — можливістю за результатами контролю переглянути деякі підходи до вивчення матеріалу модулів та перенести за узгодженням з викладачем термін атестації та ін.;

5) самостійно веде облік одержаних залікових одиниць, що дає можливість стежити за виконанням поставлених цілей у навчанні;

6) самостійно аналізує свою діяльність і вносить відповідні корективи в навчальний процес.

За таких умов роль викладача як основного джерела інформації дещо змінюється. Він має перебудувати роботу зі студентами так, щоб їх навчання не зводилося до механічного «зазубрювання» лекцій, а стало цікавим, змістовним і кориснішим. Викладач повинен стати координатором і радником студента в процесі самостійного опанування предмета. Безумовно, при цьому може зменшуватись кількість лекцій. Але це зовсім не означає, що їх роль знижується. Вони мають набувати інших якостей, набираючи, наприклад, форму співбесіди. Лекції зберігають своє значення у випадках, коли курс є новим, оригінальним, бракує необхідної навчально-методичної літератури.

Отже, організація навчання за даною інноваційною технологією безпосередньо пов'язана з делегуванням функцій керування (планування, організація, регулювання, облік та аналіз) тим, хто тільки навчається. Це дає можливість готувати не тільки компетентних фахівців, а й особистості з такою рисою, як самостійність, без якої не може бути творчої, активної людини.

Чезганов С. А., ст. викладач
кафедри української мови та літератури

УРАХУВАННЯ СПЕЦИФІКИ МОВНИХ КАРТИН СВІТУ ПРИ ВИКЛАДАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

Постійні пошуки шляхів оптимізації викладання іноземних мов спонукають лінгводидактів звертатися до суміжних гуманітарних/лінгвістичних дисциплін, серед яких потрібно виокремити ті, що зорієнтовані на культуру народу, мова якого вивчається. На наш погляд, у цьому напрямку перспективними виглядають наукові розвідки, спрямовані на встановлення міждисциплінарних зв'язків між лінгводидактикою і лінгвокультурологією, яка оперує такими важливими для мовної прагматики поняттями, як концептосфера / мовна картина світу. У широкому сенсі концептосфера, або картина світу, може бути визначена як ментальна сукупність уявлень, знань носіїв мови про реальність, що їх оточує. Мовне відображення концептосфери називають мовною картиною світу. Основною одиницею концептосфери є лінгвокультурний концепт — явище дійсності, планом змісту якого є вся сукупність знань про об'єкт, а планом мовного вираження — сукупність вербальних і позавербальних засобів, що номінують цей об'єкт. Іншими словами,